



Michael Cristofer
SEE HETK

(The Shadow Box)
Inglise keelest tõlkinud **Triin Sinissaar**

Lavastaja
Kunstnik
Valguskunstnik
Helilooja
Helikujundaja
Liikumisjuht

Alo Kõrve
Nele Sooväli
Emil Kallas
Veiko Tubin
Arbo Maran
Joel Juht

Etenduse juht

Kristiina Jalasto

Lavastaja tänab: Enda Karimõisa, Märt ja Priit Pius,
Andres Kõpper, Mikk Jürjens

Etendus on kahes vaatuses ja kestab umbes
2 tundi 30 minutit.

Esietendus 2. aprillil 2016 Hobuveskis

Teatri peanäitejuht: Elmo Nüganen
Teatri direktor: Raivo Põldmaa

TALLINNA LINNATEATER
Lai 23, Tallinn 10133
www.linnateater.ee
twitter.com/linnateater
facebook.com/linnateater

Kavalehe koostas Diana Leesalu,
kujundas Katre Rohumaa, fotod
proovist Siim Vahur. Autori foto:
[http://images.bwwstatic.com/
upload/34090/Cristofer.jpg](http://images.bwwstatic.com/upload/34090/Cristofer.jpg).
Kasutatud allikad: [http://www.
donshewey.com/theater_articles/
michael_cristofer.html](http://www.donshewey.com/theater_articles/michael_cristofer.html). Wikipedia

Osades:

Intervjueerija

Joe

Maggie

Steve

Brian

Mark

Beverly

Felicity

Agnes

Tõnn Lamp

Margus Tabor

Piret Kalda

Aksel Ojari (külalisena) või

Oliver-Marcus Reimann (külalisena)

Andrus Vaarik

Kaspar Velberg

Epp Eespäev

Helene Vannari või Anu Lamp

Maiken Schmidt



Michael Cristofer ja „See hetk”

Michael Ivan Cristofer sündis 22. jaanuaril 1945 Trentonis, New Jersey osariigis. Ta on Ameerika näitleja, näitekirjanik ja stsenaarist.

Cristofer alustas karjääri teatrinäitlejana. Selle kõrvalt hakkas ta varakult ka kirjutama: kõigepealt näitemänge, seejärel filmistsenaariume. Näidendi *The Shadow Box* („See hetk“) libistas Cristofer sama teatri kirjandusosakonna postkasti, kus ta parasjagu näitlejana töötas, kasutades oma nime asemel pseudonüümi. Peagi saadeti näidend aga autorile postiga tagasi, kaanel üksainus kommentaar: „Liiga õhuke.“ Sellest Cristoferi soov ei raugenud – ta korraldas näitlejatega näidendi ettelugemise ning kutsus sinna ka lavastaja Gordon Davidsoni. Sellega oli asi otsustatud: Davidsonist sai näidendi esmalavastaja nii Mark Taper Forumis kui ka hiljem Broadwayl.

Näidendi edu üllatas ka Cristoferi ennast, ent selles, et see publikule võiks meeldida, ei kahelnud ta korda

gi. „Ma olin vähem üllatunud kui näitlejad ja lavastaja, kes ei uskunud, et publik võiks naerda surevate inimeste loo peale,“ on ta öelnud.

Sama näidendi eest omistati talle 1977. aastal nii Pulitzeri preemia kui ka Tony auhind ning seda on hiljem lavastatud peaaegu kõigis Ameerika suurlinnades ja ka mitmel pool Euroopas. Samanimeline telefilm (režissöör Paul Newman) võitis 1981. aastal Kuldgloobuse.

Cristoferi töödest väärivad veel esiletõstmist stsenaariumid filmidele *Falling in Love* (peaosades Meryl Streep ja Robert De Niro), *The Witches of Eastwick* (Jack Nicholson), *Breaking Up* (Russel Crowe, Salma Hayek) ning *Casanova* (Heath Ledger). Lisaks on ta proovinud kätt ka režissöörina. Tema film *GIA*, mis räägib 1970. aastatel tegutsenud modellist nimega Gia Carangi (Angelina Jolie), kandideeris viiele Emmy auhinnale. Ühtlasi on Cristofer lavastanud ka filmi *Original Sin*, milles mängisid Angelina Jolie ja Antonio Banderas.

BRIAN: Keegi oleks pidanud ütlema, et elamine ...

MARK: ... et see elu ...

BEVERLY: ... et elu, mida sa elad ...

BRIAN: See ei kesta igavesti.

MAGGIE: Mõned päevad, mõned minutid ... ja ongi kõik.

BRIAN: Sellele tuleb lõpp.

JOE: Jah.

MARK: See nägu.

BEVERLY: Need käed.

MARK: See sõna.

JOE: See ei kesta igavesti.
BRIAN: See õhk.
MARK: See valgus.
BRIAN: See maa.
BEVERLY: Need asjad, mida sa armastad.
MAGGIE: Need lapsed.
BEVERLY: See naeratus.
MAGGIE: See valu.
BRIAN: See ei kesta igavesti.
JOE: See ei olegi kunagi pidanud igavesti kestma.
MARK: See päev.
MAGGIE: See hommik.
BEVERLY: See pärastlõuna.
MARK: See õhtu.
FELICITY: Mis kell on, Agnes?
AGNES: Ma ei tea, mamma. On aeg lõpetada. Palun, mamma. On aeg lõpetada.
BRIAN: Need silmad ...
MARK: Need asjad, mida sa näed.
MAGGIE: See on ilus.
JOE: Jah.
MARK: Jah.
BRIAN: Need asjad, mida sa kuuled.
MARK: See müra.
BEVERLY: See muusika.
STEVE: Ma võin sulle nüüd mängida. Ega ma väga hästi ei mängi, aga halvasti ka mitte.
MAGGIE: Jah.
BEVERLY: Jah.

BRIAN: Nad ütlevad sulle, et sa oled suremas, ja sina ütled, et hea küll siis. Aga kui ma tõesti varsti suren, siis pean ma praegu elama.

FELICITY: Mis kell on?

MARK: Need asjad, mis sul on.

MAGGIE: Jah.

JOE: See lõhn, see puudutus.

MARK: Jah.

BEVERLY: See maitse.

BRIAN: Jah.

MAGGIE: See hingeõhk.

STEVE: Jah.

MARK: Jah.

BRIAN: Jah.

MAGGIE: Jah.

BEVERLY: Jah.

JOE: Jah.

BRIAN: See hetk.

Surma- kultuur Eestis

Surmast:

intervjuu Marju Kõivupuuga

Väljavõte intervjuust Eesti folkloristi ja surmakultuuriuurija Marju Kõivupuuga (ajakiri Kirik ja Teoloogia, 20. jaanuar 2012).

Ajaloo tõmbetuultest puretud Eesti ühiskonnas on suhtumine surma eriti viimastel aastakümnetel muutunud ja mitmekesisitunud.

Võrumaa külatüdrukuna puutusin surma ja matustega kokku juba maast-madalast – inimese lahkumine oli osa elust, samuti kui kalmistutel käimine ning surnute mälestamine kalmistupäeval ja muudelgi tähtpäevadel. Siitilmast lahkunu igavikuteele saatmist korraldas kogu küla, see ei olnud ainult perekonna siseasi. Traditsiooniliste matuste korraldamisel oli kõigil mingi roll täita – kes valmistasid peielaua; kes pesid, riietasid ja panid lahkunu kombekohaselt kirstu; kes pakkusid erinevate rituaalide juurde suupistet ja pitsi alkoholi jne. Kogukondlikkus aitas põlvest põlve pärandatud

matusekommetel püsida, sest lapsed omandasid n-ö osalusvaatluse käigus käitumisreeglid ja kombestiku raudvara, millest kinnipidamine oli iseenesestmõistetav, viimase austuse avaldamine inimesele, kellega koos oli aastakümneid jagatud ajaliku elu rõõme ja muresid.

Nõukogude ajal oli lapse sünd n-ö meditsiiniline sündmus ja surm perekonna siseasi, nüüdisajal on toimunud vahetus – sünnitushaiglates on mugavad perepalatid, isa või keegi lähedane võib sünnitaja kätt hoida, vastsündinu nabanööri läbi lõigata; samuti eelistab osa naisi kodus sünnitada. Eakad inimesed aga veedavad oma vanaduspäevi hooldekodudes või kliinikutes või on unustatud üksi korterisse või maakoju, kust nad sageli leitakse surnuna päevi hiljem. Nüüdisaegses ühiskonnas räägitakse palju surija üksildusest, siinkohal võib viidata kirjanik Mari Saadile. Ja nii ei saagi lähedased sageli teada, mis oli lahkunu viimane soov, see, mis ajast aega on kuulunud tingimusteta täitmisele, et tagada lahkunu ja elavate hingerahu.

Nüüdisaja heaoluühiskonnale on tervikuna tunnuslik vanadusest ja surmast võõrandumine. Moodne linlik kultuur tõrjub surma kuhugi taamale, samas on surm kogu aeg kohal: laste arvutimängudes, filmides, kolase ajakirjanduse esikülgedel. Surm müüb, ajab adrenaliini üles, aga kui ta lõpuks meid endid lähedalt puudutab, siis me ei oska käituda, ei oska lähedastele või kolleegidele kaastunnet avaldada. Matusetalitus soovitakse sageli läbi viia „nii lühidalt kui võimalik ja nii pikalt, kui vajalik“ ning paljudki meie kaaskodanikest sängitatakse mulda tundmatuna.

Ma ei tea, kas siinkohal on sünnis seda mainida, aga loomakalmistud, lemmikloomade matused on samuti postsotsialistliku Eesti uus surmakultuuri valda kuuluv nähe. Mõnigi koer või kass saab Eesti ühiskonnas uhkema peied ja luksuslikuma hauakivi kui inimene.

Söandaks väita, et eestlased on väga usklik rahvas, kuid see ei ole seotud ehk niivõrd kristlusega, ristikirikuga tavapärasel tähenduses. On tähelepanuväärne, et pole teada ühtegi juhtumit, kus mõni tervendaja või rahvaarst või mõni teine maagiavaldkonna teenuseid pakkuv inimene oleks kohtusse kaevatud, küll aga on seda tehtud näiteks koolitatud arstide või psühholoogidega. Suhted surmaga on samuti üsnagi heterogeensed – elu ja surma fenomeni käsitletakse loodusteaduslikust vaatekohast, kuid ka mitmete teiste suuremate religioonide kontseptsioonist lähtuvalt. Olen täheldanud, et budismi rahvapärased tõlgendused, eriti ümbersünniahelad on eestlaste hulgas väga populaarsed. Ka argisuhtluses kohtab tihti enda või teiste iseloomustamiseks väljendit, et ilmselt oli ta eelmises elus see või teine olevus. (Paha)endelisena tõlgendatakse sünni- ja surmapäevade kokkulangevusi; nii mõnelgi pool vaadatakse inimese kollektiivi või töölesobivust sünnihoroskoobi järgi. Selliseid näiteid võiks tuua oi kui palju.

Surmakultuuri suundumustest tänapäeval

Väljavõte Akadeemilise Teoloogia Seltsi ajakirjas ilmunud Marju Kõivupuu artiklist (2010).

Surma tõrjuva ja sellega seotud käitumise põhjusi Euroopas, sh ka tänases Eestis on püüdnud avada mitmed uurijad. Argo Moori väitel on olulisimaks põhjuseks, miks moodsas euroopalikus kultuuris suhtutakse surma eitavalt, Esimese ja Teise maailmasõja mõju – massiline ja ühekülgne kokkupuude surma hävitajaloomusega muutis surmatemaatika tabuks. Mooriga võiks siinkohal pisut väidelda – teisalt oli ju kogu nõukogude aeg ja toonane ametlik ruum pilgeni täis surmakujundeid ja -sümboleid, mida seostati otseselt või kaudselt võiduga fašismi üle nn Suures Isamaasõjas. Seda täiendas inimeste suulisse pärimusse ja mälu talletunu, mis ei sobinud ametlikku nõukogulikku ajalookirjutusse – Eesti Vabariigi aegsetele sõjasanagaritele pühendatud mälestuse ja mälestusmärkide hävitamine, küüditamise ja metsavendluse isiklik ja kollektiivne traagika.

Jälgides aga kultuurilist ja poliitilist arengut postsotsialistlikes maades, on ajaloolased ja antropoloogid küsinud, miks on pärast kommunismi kokkuvarisemist jätkuvalt aktuaalsed teemad, mis käsitlevad esmajoonel surma ja võimu: näiteks 1990. aasta debatt Lenini muumia saatusest mausoleumis, 1997. aastal piiskop Inochentie Micu jäänuste toomine Roomast Rumeeniasse, Nikolai II perekonna ümbermatmine, uute

märtrite kanoniseerimine Vene Õigeusu Kiriku poolt ja nimeta haudade rakendamine võimu- ja poliitika-vankri ette. Need näited viitavad sellele, et surnud poliitiliste liidrite, kirjandus- ja kunstiinimeste jne ümbermatmine ja mälestamine võib olla ja ongi sümboolne võimu instrument. Eestis võib nn suurte surmade näidetena tuua Lennart Mere ja Urmas Oti oma (vastavalt 2006. ja 2008. aastal). Sellist avalikku tähelepanu pälvisid nõukogude ajal ainult riigi- ja valitsuse juhid (Leonid Brežnev jpt). N-ö erilised, eriti tähtsad surnud ja nende suurejoonelised matmistseremooniad olid kindlasti ka eeskujuks kogu rahvale.

Postsotsialistlikus Eestis on elanike suhe ja suhtumine rahvausundi ja religiooniga, sh ka surmaga seotud teemadesse teiste Euroopa rahvastega võrreldes mõneti marginaalne. Teise maailmasõja järgne põlvkond on üles kasvanud ateistlikus nõukogude kultuuriruumis, kus kristlus kui religioon oli osade usuühenduste puhul illegaalne, osade puhul valitses formaalselt neutraliteet.

Nõukogude ateistliku ideoloogia järgi oli ju religioon lihtrahvale oopiumiks – väidetavalt eemaldusid religioossed inimesed oma usuliste veendumuste tõttu ühiskonnast, muutusid passiivseks ega pööranud piisavalt tähelepanu maise õnne eest võitlemisele, vaid keskendusid hoopis ettevalmistumisele hauataguseks eluks: „Nõukogude inimest ei huvita „hauatagune õnn“. Me tahame luua tõelist maapealset õnne.” Ateistliku surmakontseptsiooni kohaselt jäigi inimesest järele vaid nimi, legend ja lapsed, kes jätkasid oma vanemate tööd.

Moodsat maailma, mille märksõnadeks võiksid olla kõrge tehnilis-tehnoloogiline arengutase ja arenenud institutsionaliseeritus, iseloomustab pigem surmaga seonduva tõrjumine kultuuri perifeersetesse aladesse. Sellega seoses muutub surmatemaatika inimesele kaugeks ja anonüümseks ning surm ise tunduvalt hirmuäratavamaks. Surmateema kõrvaletõrjumine on üks aspekte ulatuslikus ühiskondlikus arengus, tsiviliseerumisprotsessi käigus viidi surm koos teiste inimelu elementaarsete, animaalse aspektidega ühiskonnaelu kulisside taha.

Michel Foucault' hinnangul on tänases ühiskonnas peamisi surma suhtes tõrjuva hoiaku tekkepõhjusi võimudiskursus – võim haaras enda valdusse elu, võimu piiriks sai surm, mis jäi võimu haardeulatusest välja. Surmast sai inimese eksistentsi kõige privaatsem hetk. Ideaalne surm nüüdisaegses ühiskonnas on kiire (loomulik) surm bioloogilise vananemise tagajärjel ja soovitatavalt loomulikus põlvkondade järgnevuses. Pikaajalisus on heaoluühiskonna üks tunnuseid – seda võimaldavad elu- ja töötingimused, samuti meditsiini areng.

Kui noore inimese elu katkeb ootamatult õnnetusjuhtumi tagajärjel, ilma kõiki inimelu loomulikke etappe läbimata, kogeb kogukond surma ebaõiglase ja traagilisena ning sellega on keeruline leppida. Noore inimese surma/hukkumise aktsepteerimiseks „ei olda valmis” ehk teisisõnu: lähedastel puudub surmaks ja leinamiseks valmistumise aeg, mis on kasutada „loomuliku” surma puhul.

Talupojaühiskonnas leinati vähemalt väliselt rohkem vanu ja väarikaid lahkunuid, mattes lapsed tagasihoidlikult, peieteta. Traditsionaalses ühiskonnas oli ju teatavasti kõrge sündimus ja kõrge suremus ning surma ja haigusi peeti elu osaks. Teame ja tunneme rahvalaulugi, kus suigutatakse last surma poole – surm vabastas maapealsetest kannatustest. Tänapäeval on vastupidi. Just noorte inimeste surma puhul kurvastatakse rohkem ja neid leinatakse sügavamalt.

Tänapäeval pole kombeks lapsi matustele kaasa võtta, ka enamik täiskasvanuid ei soovi matustel käia. Lahkumisrituaal soovitakse sageli läbi viia nii lühidalt, kui see on vähegi sünnis. Nii ollakse tänapäeval eeskätt linnades olukorras, kus vanad traditsioonid justkui enam ei kehti ning uusi rituaale emotsionaalselt keerukate olukordadega toimetulekuks pole välja kujunenud. Et aga matuserituaalid on ajas siiski väga vähe muutunud, võibki teismelistele ja noortele tunduda matustel toimuv kauge ja võõras.

Noortel, kellel matustel käimise kogemus sageli puudub või kes seda teadlikult väldivad, on saanud kombeks leinata oma varalahkunud eakaaslasi YouTube'is, riputades sinna üles videonekrolooge ja mälestusvideosid. Hoopiski läbimõeldumad – ja juba ka võrdlemisi tavapärased – on online-nekroloogid, kadunud inimestele pühendatud blogid või ka välismaal kasutajaid koguvad virtuaalsurnuaiad, mis on täidetud lahkunute fotode, videoklippide ja lähedaste meenutustega. Sellist käitumist peetakse mugavaks ja inimlikuks – anda omaealiste kogukonnale valusast asjast teada delikaatsel moel,

ilma et peaks võõrastele inimestele näiteks helistama hakkama. Sedalaadi suhtlemist on kiitnud heaks ka psühholoogid. Psühholoogi arvates on igati loogiline, et noored inimesed otsivad oma vajadustele väljundit ning on tekitanud uusi rituaale neile omases keskkonnas – virtuaalmaailmas.

Tähelepanuväärne muutus on toimunud ka noorte suhtumises matusefotodesse. Külaühiskonnas ja/või vanemal põlvkonnal on üldjuhul siiani kombeks kogu matusetalitus jäädvustada (koduvideod, fotografeerimine), tänapäeva (linna)noortes aga tekitavad matustel tehtud ülevõtted vaid depressiivseid tundeid – lahkunut soovitakse näha oma mälestustes elavana.







TSITAATE

Arthur Schopenhauer, 1788–1860
(Saksa filosoof)

*Iga päev on nagu
väike elu: iga
ärkamine ja tõusmine
väike sünd, iga värске
hommik väike noorus,
iga magamine ja
uinumine väike surm.*

Benjamin Franklin, 1706–1790
(Ameerika teadlane ja filosoof)

*Siin ilmas pole
midagi kindlat peale
surma ja maksude.*

Bertolt Brecht, 1898–1956
(Saksa dramaturg ja luuletaja)

*Ära karda surma,
vaid elu.*

Anonüümne

*Meditiin on selleks, et
inimene sureks tervelt.*

Erich Maria Remarque, 1898–1970
(Saksa kirjanik)

*Ühel ilusal päeval oled
niikuinii surnud, ja
kas siis pole üks kama
kõik, kes sa olid?*

Antoine de Saint-Exupéry, 1900–1944
(Prantsuse lendur ja kirjanik)

*Inimestel pole juuri,
see teeb nende elu
väga raskeks.*

Emil Tode (Tõnu Õnnepalu), 1962–
(Eesti kirjanik)

*Esimese poole elus sa
harjutad ennast eluga,
klammerdudes oma
surma külge, justkui
oleks see pääsetee, ja
teise poole harjutad
ennast oma surmaga,
klammerdudes elu
külge, nagu oleks
pääsetee seal.*





Charles Bukowski, 1920–1994
(Saksa päritolu Ameerika kirjanik)

*Eks me teame küll,
et surm on olemas,
ja mõtleme pea iga
päev surmamõtteid,
aga kui ootamatult
sureb keegi meie
jaoks eriline ja
armas inimene, siis
on tema surm raske,
väga raske taluda.
Mis siis, et iga päev
sureb häid inimesi
ja halbu inimesi ja
igasuguseid meile
tundmatuid inimesi.*

Sogyal Rinpoche, 1950–
(Tiibeti dzogtšeni õpetaja)

*Enamik inimesi sureb,
olemata surmaks
valmis— just nagu
nad on ka elanud,
olemata selleks valmis!*

Woody Allen, 1935–
(juudi päritolu USA filmirežissöör, -stsenarist,
-näitleja ning kirjanik ja kolumnist)

*Ma ei karda surra.
Ma lihtsalt ei taha
kohal olla, kui see
minuga juhtub.*





Vladimir Nabokov, 1899–1977
(vene päritolu Ameerika kirjanik ja kriitik)

*Tead, surm on
sellepärast nii
kohutav, et surres
ollakse ihuüksi.*

Anton Hansen Tammsaare, 1878–1940
(Eesti proosa- ja näitekirjanik, esseist ja kultuurfi-
losoof)

*Hirmus pole mitte
surm, vaid teadmine
tema saabumisest.*

Sir James Matthew Barrie, 1860–1937
(Šoti näitekirjanik)

*Suremine töötab
kohutavalt suurt
seiklust.*

Woody Allen, 1935–

(juudi päritolu USA filmirežissöör, -stsenarist,
-näitleja ning kirjanik ja kolumnist)

*Kui positiivsest
küljest vaadata, siis
on suremine üks neist
vähestest asjadest,
millega saab hakkama
voodist tõusmata.*

Charles Dickens, 1812–1870

(Inglise romaanikirjanik)

*See on palju, palju
parem kõigest, mida
ma eales teinud
olen; see on parim
puhkus kõigist
minu puhkustest.*

Albert Einstein, 1879–1955
(juudi päritolu Saksa füüsik)

*Elada võib kahte
moodi: üks on
nõndaviisi, justkui
poleks miski ime.
Teine on see, et kõik
meid ümbritsev
on imeline.*

Friedrich Nietzsche, 1844–1900
(Saksa filosoof)

*Kõik, mis ei tapa,
teeb tugevamaks.*

Paulo Coelho, 1947–
(Brasiilia lüürik ja romaanikirjanik)

*Surra homme on
sama hea kui surra
mis tahes päeval.*

Friedrich Suur (Friedrich II), 1712–1786
(Preisimaa kuningas)

*Võib-olla tahab
loodus meie viimased
elupäevad võimalikult
ebameeldivaks teha,
et võiksime sellest
maailmast lahkuda
erilise kahjutundeta.*

Karl Ristikivi, 1912–1977
(Eesti kirjanik)

*Muutub kõik,
mis elab. Ainult
surnud ei muutu
enam. Sellepärast
tõmbabki meid
kauge minevik, et
leida sealt midagi,
mis oleks püsiv.*

Erich Maria Remarque, 1898–1970
(Saksa kirjanik)

*Imelik, et saab
surra, kui
armastad.*

Artur Alliksaar, 1923–1966

(Eesti luuletaja, näitekirjanik ja tõlkija)

*Ei ole paremaid,
halvemaid aegu.
On ainult hetk,
milles viibime praegu.
Mis kord on alanud,
lõppu sel pole.
Kestma jääb kaunis,
kestma jääb kole.*

Sylvia Plath, 1932–1963

(Ameerika päritolu luuletaja)

*Suremine on kunst
nagu kõik muugi.
Mul tuleb see
haruldaselt hästi välja.*





Anton Hansen Tammsaare, 1878–1940
(Eesti proosa- ja näitekirjanik, esseist ja
kultuurfilosoof)

*Sest armastuse vastu
saab ainult surm või
veel suurem armastus.*

Ernest Hemingway, 1899–1961
(Ameerika romaanikirjanik)

*Ma ei suuda leppida
mõttega, et elu
möödub nii kiiresti,
ja ma ei ela seda
nagu kord ja kohus.*

Arvo Valton, 1935–
(Eesti kirjanik)

*Elu koosneb
kohtumistest
teiste olevustega.
Sellepärast jääb vähe
võimalusi kohtumiseks
iseenda või maailma
vaimuga... Neid
kohtad mõnikord just
teistes inimestes.*

George Herbert, 1593–1633
(Inglise luuletaja)

*Tormid sunnivad
tammesid ajama oma
juuri sügavamale.*

Emil Tode (Tõnu Õnnepalu), 1962–
(Eesti kirjanik)

*Tegelikult ei saa
midagi uuesti teha,
aga pool elu me elame
selles illusioonis,
et saab. Et kõike
jõuab veel. Aga kõike
saab teha täpselt
ühe korra, isegi
kõige korduvamaid
tegevusi. Sa ainult
arvad, et homme jälle.
Sa ainult uinutad
sellega oma valvsust.*





Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Dokoratsioonid Tiit Villemsoo juhtimisel Airi Look,
Rene Vernik, Grete Saluste, Gert Lombiots

Kostüümid Ene Palu juhtimisel Aalja Soome,
Airiin Saar, Tiina Uibo, Jaana Leib

Heli Haar Tammik, Indrek Tiisel, Arbo Maran,
Lauri Urb, Nikita Šiškov

Video Lauri Urb

Valgus Emil Kallas, Neeme Jõe, Merily Loss,
Silver Savik, Teet Orupõld

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Veeli Tamm,
Margus Mänd, Laura Väljaots

Grimm Anu Konze juhtimisel Enda Karimõisa,
Annifrid Muda, Marika Kohtring, Heldi Aun-Trepp

Riietajad Ene Villemsoo, Anneli Kõrvel, Kristiina
Maimre, Õne Meronen

Lava Sergei Peetso juhtimisel Jaak Kaljurand, Jaan
Kaljurand, Tarvo Elblaus, Joonas Eskla, Jasper Roost,
Ilmar Aru

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuriamet
Kultuuriministeerium
Eesti Kultuurkapital

Suurtoetajad

Espak, Nordecon, Medicum, ABC Motors, Utilitas

Toetajad

ABC King, Advokaadibüroo COBALT, Avision,
Dr. Hauschka, Igepa, Iloprint, Kalevi Veekeskus,
LM Keskus, MyFitness, Pariisi Vesi, Pro Beauté,
Sandman Grupp / Euronics, Ühisteenused

Meediapartnerid

Eesti Rahvusringhääling,
Eesti Päevaleht, Meedius Eesti

Publikut kostitavad

Paulig, Fazer Eesti, KAFO,
Marmiton, Reval Kondiiter

Lavastust toetas Uuskasutuskeskus.

*Me ei tea, kauaks on
inimesele aega antud.
Tähtis on see hetk,
siin ja praegu.*

Toeta annetusega vähiravifondi „Kingitud elu” –
kingid vähihaigetele täisväärtuslikke elupäevi.
Iga päev on pidupäev tema perele.

Helistades **900 4010**, annetat 10 eurot

Helistades **900 4050**, annetat 25 eurot

SA Hille Tänavsuu Vähiravifond Kingitud elu

Swedbank: EE212200221059073061

SEB: EE211010220228917224

Lisainfo: www.kingitudelu.ee



VÄHIRAVIFOND
KINGITUD ELU